

φυγούμενος, καὶ τὸ ἐν μῷ καὶ λόγου, πλείω τοῦτον τῶν φύσιστον οὐσιασμένον εἶ), σύν τοι αἴτιος, καὶ σύν ταῖς αρχαῖς πίστιν τοῖς τοῖς, δημονὶ καὶ ψυχῇ, εἰς πύρ καὶ γῆν λέγων. πάντων δὲ τὸ μῷ καὶ τὸ ὄν, τὸ θερμὸν πάσι τε, διατερεῖ δὲ καὶ τὸ μὲν. εἰς μῷ οὖν τῷ εἰρημένῳ, καὶ παρὰ τῷ οὐκονδρευκότον ἕδη τῷ λόγῳ σοφῶν, ταῦτα παρειληφάδει· παρεῖ μῷ τῷ φερόντων, σωματικὸν τοὺς αρχές, (ὑπὸλορ γὰρ πύρ καὶ τὸ πολύτιμον, σωματικά δὲ) καὶ τῷ μῷ μίαν, τῷ δὲ πλείον αρχαῖς ταῖς σωματικέσσι ἀμφοτέροις μῷ πάντας ὥστε τὸ ὑπερβολικὸν εἶδον περέντων· παρεῖ δὲ πάντας ταῦτα τοῖς αἰτίαι τοῦτον, καὶ φερόντων τοῖς τοῦ δέδειν οὐκίστι, καὶ ταῦτα παρεῖ τῷ μῷ μίαν, παρεῖ τῷ δὲ σύν, μάζαι μῷ οὖν τῷ Γαλεικῶν, καὶ χωρὶς ἑπέντεν, μετειπόντευν εἰρήκεσσιν οἱ ἀλοιστεῖς ἀντέθη· πλέον ὥστε εἰποθέμεν, μετέντε τοῖς τοῦτον τογχάνοντος καὶ γηγένησις πούτων τῶν ἐπέρεσαν, οἱ μῷ ποιεῖσθαι τοῖς δέδειν οὐκίστι. οἱ δὲ Πυθαγόρεος, δύο μῷ ταῖς αρχαῖς καὶ τῷ διατονίᾳ εἰρήκεσσι Σύνον. ποιοῦν δὲ φερόντεσσιν, οἱ καὶ ιδίοις αὐτοῖς δέδειν, οἵ το πεποιημένοι, καὶ τὸ ἀπειρον, καὶ τὸ ἐν οὐρᾷ ἐπέρεσαν παρατητοῦται εἴ) φύσεις, οἷον, πύρ καὶ γῆν, οἱ ποιοῦντον δέδειν, ἀλλ' αὐτὰ τὸ ἀπειρον, καὶ μὲν τὸ τὸ ἄν, αὐτίσιν εἴ) τούτων οὖν κατηγορεῖσθαι περιθύειν εἰς τὸν εἰρήκεσσιν, τοῦτον τὸν ἀπειρονάντος τὸν έπονον, καὶ περὶ τοῦ δέδειν πρὸς μῷ λέγειν καὶ σύζεσθαι, λίαν δὲ ἀπλώς τοσογεματεῖσθαι σειν. ἀρίζοντο τῷ δὲ διπλοπολύμονι, καὶ τῷ φερόντων τοῖς αρχαῖς τοῖς μούσοις τὸ διπλάσιον. ἐλλ' οὐ ταῦτα ἴσως δέδειν τὸ εἴ) διπλάσιον καὶ μούσοις. εἰ δὲ μὴ πολλὰ τὸ ἐν ἔσται, οὐ κακάντος οὐσιόβασις παρεῖ μῷ οὖν τῷ φερόντων καὶ τῷ διπλωτῷ, τοσούν τοῦ δέδειν λαβεῖν.

Κεφάλαιον 5.

MEΓὰ δὲ ταῖς εἰρημέναις φιλοσοφίαις, οἱ Πλάτων^Θ ἐπείγετο τοσογεματεῖσθαι, τὰ μῷ πολλὰ τοῖς Πυθαγορείοις πύταις ἀκολουθοῦσαι, τὰ δὲ καὶ ιδία παρεῖ τῷ Γαλεικῶν ἔχουσα φιλοσοφίαν. οἱ νέοι τοῦ διπλοπολύμονος τοσσούν Κερετύλω, καὶ ταῖς Ήγεικλεπτοῖς δόξαις, οἱ ἀπαύτων τῷ μῷ φερόντος αἰσιούσια, καὶ διπλοτήποις πελεῖσθαι τοῖς οὐσίσι, ταῦτα μῷ οὔτεγον οὕτως

A sequi, & vnum ratione, plura verò secundum sensum putans esse, duas causas rursum, ac duo principia ponit, calidum, & frigidum, velut ignem & terram dicens. Horum autem alterum, calidum scilicet, cum ente, alterum verò cum non ente collocat. Ex dictis itaque, ac ab illis, qui ratione incubuerunt, sapientibus, ista acceptimus. A primis quidem & corporale principium: aqua nanque, & ignis, & similia, corpora sunt: & horum, à quibusdam vnum, à quibusdam plura corporalia principia: utrisque tamen, ista ut in materiae specie ponentibus: ceteris verò & hanc causam, & cum ista, etiam unde motus, statuentibus & hanc, à quibusdam vnam, à quibusdam duas. Usque ad Italicos igitur, & absque illis, mediocrius ceteri de eis dixerunt: nisi quod, ut diximus, duabus causis vni sunt: & harum alteram unde motus, quidam vnam, quidam duas faciunt. Pythagorici verò, duo quidem eodem modo dixerunt principia. Tantum autem addiderunt, quod proptimum eorum est, quod finitum, & infinitum, & vnum non putarunt vllas alias esse naturas, utputa ignem, aut terram, aut aliud simile: sed ipsum infinitum, & ipsum vnum, substantiam horum esse, de quibus prædicantur: quare & numerum, & substantiam omnium esse. In hunc itaque modum & de his assenserunt, & de ipso quid est, inciperunt quidem dicere, & definire, sed valde simpliciter tractarunt. Definiebant nanque perfunctionem: & cui primo dicta definitio inesse, hoc esse substantiam rei putarunt: perinde ac si quis putaret idem esse duplum, & dualitatem, quoniam primū dualitati duplum inest: sed non est idem fortassis, duplo, & dualitati, esse: quod si non, ipsum vnum erit multa, quod illis quoque accidebat. A prioribus quidem, & ceteris hæc demum licet accipere.

CAPUT VI.

POst dictas verò philosophias disciplinas Platonis superuenit, in plerisque quidem istos secuta, quædam autem etiam propria, ultra Italicorum habens philosophiam. Cum Cratillo nāque ex recenti conuersatus, & Heracliti opinionibus asfuetus, tanquam omnibus sensibilibus semper defluatibus, & de eis non existente scientia, hæc quidem etiam postea ita